

JORDI SOLÉ
CONSPIRACIÓ
A TÀRRACO

Una història de venjança i poder
en temps de l'imperi romà

Premi Nèstor Luján
de Novel·la Històrica 2013

Columna

COLLECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2013
© JORDI SOLÉ, 2013
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1794-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 22.271-2013
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

EL JURAT DEL XVII PREMI NÈSTOR LUJÁN
DE NOVEL·LA HISTÒRICA (2013) EL FORMAVEN:
BERTA BRUNA, TIN LUJÁN, MARIA CARME ROCA,
VICENT SANCHIS I JAUME SOBREQUÉS.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

*Per al Ramon i la Marisu, que dinamiten dia rere dia
l'estereotip de «Los padres de ella». Gràcies per haver-me
adoptat, tot i conèixer-me tan bé.*

I. ARRAGONEM

Un llampec va esbudellar el llenç de cendra i coure en el qual s'havia convertit l'èter il·luminant per un brevíssim instant la plana desolada. Ferits de mort per aquella punyalada de llum, els nuvolots negres que havien lapidat el cel no van poder contenir més temps el xàfec, i una espessa cortina líquida es va precipitar furiosament sobre l'herba resseca. El viatger va aixecar els ulls al cel i el va bufetejar una ràfega de pluja que el va obligar a abaixar el rostre. Amb un gest resignat, gairebé fatalista, es va tancar el cap amb la caputxa de la capa i es va col·locar millor la peça damunt les espatlles.

No s'esperava un xàfec com aquell. Des que havia creuat els Pyrenae per entrar a Hispània, aquella província indòmita l'havia rebut amb un clima envejable. Però era ben clar que un mai no podia refiar-se dels capricis del cel.

El cavall va renillar, molest per la inesperada mullena, i ell va començar a sentir com la capa es xopava ràpidament. Va tractar d'endevinar a quina distància seria encara de la propera *mansio*. Havia passat pràcticament tot el

dia viatjant per aquell paisatge de terra entre marró i vermellosa, encatifat d'herba curta i esquitxat per sureres ancianes, pins de capçades arrodonides i ocasionals alzines. Devia haver cavalcant unes vint milles ben bones, va decidir. La propera parada de postes, un lloc anomenat Arragonem, segons li havien indicat la nit anterior, ja no podia trobar-se gaire lluny.

Amb la pluja redoblant per moments, se li va fer impossible escodrinyar què li reservava el camí amb prou feines un centenar de passes més endavant. Només va poder albirar que acabava de baixar el pendent d'un pujolet i s'endinsava en l'amabilitat d'una petita vall. Feia força dies que havia canviat la ben tractada calçada de la Via Domitia per la més antiga i precària de la Via Heraclea. I, tot i que havia patit camins molt pitjors que aquell, encara enyorava la fermesa de l'empedrat que solcava la Gallia Narbonensis i que portava el viatger d'una ciutat gran i populosa fins a una altra encara més esplèndida. Llocs com Arelate, Nemausus o Narbo, on el poder de Roma havia aixecat fòrums espaiosos, bells temples i, com en el cas de Nemausus, fins un flamant amfiteatre. Una obra magnífica, de dos pisos, seixanta arcs i graderies de més de trenta fileres, on es podien aplegar fins a quinze mil persones per presenciar els jocs.

La cosa canviava radicalment en travessar la serralada i internar-se en la Hispania Citerior. Allí, la riquesa s'esvaïa i les grans urbs escassejaven. Només en la capritxosa Gerunda, amb la seva planta irregular, desproveïda de *decumanus*, el cansat viatger havia pogut trobar alguna cosa remotament semblant als alleujaments de la veïna província gal·la. Feia massa temps que vagabundejava d'una banda a una altra perquè allò l'angoixés, però seria

de ximples pretendre que li era igual passar la nit al ras que aixoplugat en un lloc on servissin menjar calent i, fins i tot, es pogués gaudir d'unes termes decents. Si el que li havien dit era cert, la *mansio* d'Arragonem oferia a qui pogués pagar-los tant l'un com les altres.

Encara que, si continuava gaire estona més sota aquell temporal, banyar-se es convertiria en la menys urgent de les seves necessitats.

Malgrat que no havia pogut albirar el sol en tot el dia, el viatger va calcular que encara disposava d'una hora de llum. Potser una mica menys. Va estar temptat de forçar la seva muntura, però al final va decidir que no. Aquell rossí flac que panteixava era, de llarg, el pitjor cavall que havia muntat en la seva vida, i temia que, si li exigia massa, acabés per doblegar les potes i rendir-se. Per enèsima vegada va enyorar Eclipsi, el magnífic poltre negre que havia cavalcant un parell d'anys enrere i que havia perdut per sempre durant l'incendi que va reduir a cendres la ciutat campament d'Atrelantum. Desitjava que l'animal s'hagués pogut escapar amb vida de les flames, cosa que no havia aconseguit gairebé cap dels seus habitants.

Aquell record li va fer bellugar el cap, molest amb ell mateix. S'havia imposat la norma de no pensar mai en el passat, perquè els records eren gairebé sempre dolorosos. L'absència d'aquells a qui havia estimat, i la culpa que la seva mort fos responsabilitat seva li pesava com l'orbe sobre les espatlles d'Atles.

Ja no hi eren. I res del que fes no aconseguiria fer-los tornar. Només podia evitar més víctimes innocents. Això, i venjar els morts com les Erínies exigien, és clar. Per aquest motiu es dirigia a Tàrraco: perquè Allecto, Megera i, sobretot, Tisífone aplaquessin, encara que fos només una mica, el seu insaciable desig de venjança.

Després el seu viatge acabaria i ell podria descansar al costat dels seus éssers estimats, a l'altra banda.

Però cada cosa al seu temps.

Va permetre que l'animal arrossinat marxés al pas que volgués o pogués, seguint el camí que s'internava decididament a la vall. Uns quants centenars de passes a la seva dreta va endevinar el curs d'un rierol que serpentejava aprofitant també la depressió. Va desitjar no haver de veure's obligat a travessar-lo. Li havien advertit que en aquella zona les crescudes tenien lloc per sorpresa. I que, on moments abans només havia discorregut un filet d'aigua, una torrentada podia molt bé arrossegar-te per sempre, sense tenir temps d'encomanar-te a algun déu misericordiós.

Això si és que n'hi havia algun que ho fos de debò.

Per sort per a ell, la calçada i el riu no van arribar a encreuar-se, sinó que es van anar distanciant a poc a poc. I, després d'una bona estona suportant aquella pluja, pròpia de latituds més septentrionals, a través del tapís d'aigua va albirar una filera de xiprers desconsolats i, una mica més enllà, la forma inconfusible d'una edificació romana, amb els seus alts murs de pedra i les seves teulades a dues aigües.

La *mansio* Arragonem, finalment.

Mentre el cavall recorria penosament la distància que el separava de la seva destinació, el viatger va reconèixer les formes que havien arribat a fer-se-li familiars. Es tractava d'una parada de postes de planta quadrada, amb recepció, banys termals, habitacions, menjador i cuina; més graner, forja i estables. Tot això organitzat al voltant d'un gran pati al qual s'abocaven la majoria de les dependències. Un model que, amb més o menys envergadura, es reproduïa al llarg de les calçades romanes que recorria des de feia mesos.

Va travessar la porta principal aprofitant els últims rajos de llum diürna, desmuntant abans i tot d'arribar a la quadra. El cavall va renillar, agraït en veure's alliberat del seu pes, i el viatger li va acariciar el musell en reciprocitat. Sens dubte no era el millor cavall del món, però l'havia servit fidelment i s'havia apanyat per dur-lo fins allà. Faria el possible per canviar-lo per un altre, i hi hauria d'afegir un bon grapat de sestercis perquè algú s'avingués a la barata, sí. Però això no significava que no pogués recompensar el seu esforç. S'asseguraria que el mosso de quadra ho fes amb un bon sac de farratge i un raspallat, li va prometre a cau d'orella mentre el guiava a l'interior de l'edifici.

Va cridar el mosso sense obtenir resposta, fins a convence's que l'estable estava buit. Es va estranyar. No era normal que no hi hagués ningú atenent. I encara menys quan les cavallerisses estaven plenes. Va comptar fins a sis animals, almenys tres dels quals li farien el fet per recórrer la darrera etapa del seu viatge fins a Tàrraco. Potser el mosso estava fent un mos. No era freqüent que els viatgers arribessin tan tard a la parada, ningú no volia arriscar-se a haver de viatjar de nit. El xicot devia haver pensat que tenia temps de sobres per fer-se passar la gana sense que el necessitessin. Doncs havia errat el càlcul. Això l'obligaria a esmerçar-se en el raspallat si volia guanyar-se una moneda com a recompensa.

Va lligar ell mateix les regnes a un pal i, acariciant per darrer cop l'animal, va sortir una altra vegada al pati i va començar a caminar sota la teuladeta del porxo, aixoplugant-se de la pluja que continuava dardellant sense pietat la terra ja enfangada. Un llampec va dividir el cel en dos. I, malgrat que la seva llum només va durar un parpelleig, li va servir al viatger per constatar que no només les qua-

dres estaven desertes: ni a la forja ni en cap altre racó del pati es veia una ànima. No obstant això, la *mansio* no podia estar buida i tenir les portes obertes, va reflexionar. I, per confirmar-ho, es va fixar en la columna de fum que brollava de la xemeneia del que feia tota la fila de ser la cuina.

Les llars no s'encenien soles. I si hi havia un foc cremant, segur que hi havia una olla avivant-se a sobre. Qualsevol cosa li valia, sempre que fos calenta. Malgrat el seu gruixut capot de legionari, aquella maleïda pluja li havia ficat el fred fins a la medulla. Ara mateix es podria menjar fins les soles de les seves *caligae*, sempre que estiguessin ben torradetes.

La perspectiva d'un menjar decent i d'un foc acollidor el va fer caminar més de pressa. Va recórrer amb llargues gambades la distància que el separava de l'edifici principal i va entrar, llevant-se la capa xopada del damunt amb posat alleugerit.

Li va donar la benvinguda un silenci antinatural. Més que al menjador d'una posada, hauria jurat que acabava d'entrar a l'interior d'un temple. Pel que havia après d'ells en les darreres setmanes, no era propi d'hispanos menjar tan callats.

Un altre llampec va perfilar la seva alta figura contra la polleguera de la porta oberta. Gràcies a la crepitant resplendor de la llar, i de la llum que proporcionaven les flames voluntarioses de mitja dotzena de llucanes, distribuïdes estratègicament sobre les taules, va aconseguir albirar cinc homes asseguts en un dels racons més allunyats de l'entrada. Li van dedicar mirades entre curioses i desconfiades, encara que cap no va badar boca. Al costat de la xemeneia, una esclava de cabells curts i terrosos, llavis encoixinats i ulls de color avellana li va dedicar una mi-

rada impròpia. Per un moment, el viatger va tenir la impressió que tractava de dir-li alguna cosa, però ella va acabar desviant el cap per concentrar-se en el foc que cremava al seu costat.

Lloc estrany, individus peculiars. Encaixava.

Va murmurar una salutació i va anar a asseure's a l'altre extrem del saló, tenint bona cura de fer-ho amb l'esquena enganxada a la paret. Un hàbit que, segons li havia ensenyat un home prudent, l'ajudaria a viure més anys. Mentre travessava el saló en penombra, va seguir l'altre consell que li havia donat aquell mateix home per quan arribés a un lloc desconegut: buscar totes les possibles sortides. Va ser així com va descobrir un parell de peus apuntant darrere d'una cantonada, que d'una altra manera li haurien passat desapercebuts.

Va lligar caps de seguida. Un parell de nits enrere l'havien previngut contra una banda de bandolers que es movia per aquella zona i que fins s'havia atrevit a assaltar una *mansio* i havia matat tots els seus ocupants per robar-los.

Pel que semblava, s'havien animat a repetir el cop.

Definitivament, Fortuna havia escopit en el seu camí. La darrera cosa que desitjava en aquells moments era un enfrontament. Però sospitava que aquells homes no el deixarien pas fer mitja volta, desitjar-los bona nit i tornar-se'n per on havia arribat així com així. Ja posats, el seu cavall i les seves pertinences serien tan llamineres com les altres que acabaven de robar.

Va sospirar i va acostar imperceptiblement la mà al *gladius* que duia penjat del cinturó, com si necessités cerciorar-se que continuava allí. El tacte, dur i gèlid, el va reconfortar. Si més no, de ferro no n'hi faltaria.

Va recolzar l'esquena contra el mur i, sense treure

l'ull del grupet, que continuaven murmurant entre ells a l'altre extrem de la sala, va simular entotsolar-se en les seves coses. En realitat, es va dedicar a estudiar-los. Tots anaven ben armats, amb espases semblants a la seva i ganivets que penjaven dels amples cinturons. Però no va veure cap llança, escut ni cuirassa.

Això igualaria les coses.

Va desviar un moment l'atenció vers la noia, que continuava petrificada al costat del foc. Llavors, un dels homes, el més corpulent i que semblava portar la veu cantant, li va fer una indicació amb el cap perquè anés a servir-lo.

De manera que anava d'allò: ella el distreia un moment remenant el cul i, abans que hagués pogut demanar el sopar, els altres li llescaven el coll i es quedaven amb el lot sencer. Vell, però efectiu. Li quedava el dubte de si la noia era una més de la banda o actuava per coacció. Mentre s'apropava, la va mirar als ulls per dilucidar-ho. Ella li va retornar la mirada. Un besllum ple de por i d'angoixa, però també d'una altra cosa: un intent desesperat d'avisar-lo sense fer servir paraules, tractant de portar-se els ulls al clatell, apuntant cap a la taula que ocupava el grup, i obrint-los exageradament.

La noia era una víctima, no pas una amenaça.

Amb prou feines va haver passat al costat dels cinc homes, el que l'havia enviada a servir-lo es va aixecar, va simular que es treia la mandra dels braços i es va tocar significativament les parts. Després, va fingir dirigir-se cap a la porta com si volgués anar a alleujar-se, després d'haver trascolat massa vi.

El viatger va tensar els músculs del coll i va començar a desembeinar el *gladius*, mirant que la fulla no fes soroll en lliscar. Va maleir la seva sort una vegada més. Només hi havia un home en aquest món a qui ell volgués veure

mort. I, si fossin justos, els déus haurien pogut estalviar-li haver de vessar més sang abans que aquella.

Com preteneu que continuem creient en vosaltres si mai no ens concediu res?

Que fos el que hagués de ser, doncs. Sempre li quedava el consol que ells s'ho haurien buscat.

La noia va arribar davant seu i va fer una cosa inesperada: en comptes de quedar-se allí, ocultant amb el seu cos la progressió de l'agressor, com aquest havia pretès, es va apartar lleugerament. Prou perquè el nouvingut pogués veure clarament com, en arribar a mig camí de la porta, l'home canviava de direcció per apropar-se on ell s'asseia, tot desembeinant l'espasa.

Bona noia. Espavilada.

Cesarió no va esperar més. Es va aixecar de la cadira amb l'ímpetu d'un projectil llançat per una catapulta i li va llençar el capot, encara més pesant per culpa de la pluja, al tipus que li venia al damunt. Alhora, va agafar l'atònita esclava per un braç i la va empènyer lluny, apartant-la del perill i posant-la a cobert sota la taula veïna.

L'atacant va haver d'aturar-se per desempallegar-se de la peça que l'encegava. Va trigar molt poc a aconseguir-ho.

Molt poc, però, de vegades és massa.

Tal com el seu mestre li havia ensenyat a fer quan s'enfrontava a diversos adversaris alhora, Cesarió es va assegurar que el seu primer atac fos mortal per a qui el rebia, i dissuasiu per a la resta. El *gladius* va sortir netament de la funda i va descriure una paràbola letal en l'aire, amb tota la força que era capaç d'imprimir-li aquell braç acostumat a empunyar-lo. El cap de l'agressor va ser seccionat netament del tronc, va volar per l'aire, va rebotar diverses vegades contra l'empedrat i va anar a parar a l'extrem oposat del saló.

Els altres quatre homes, que s'havien aixecat de la taula i havien desenfundat les armes en adonar-se que la cosa es complicava, es van quedar un moment immòbils en veure el que li acabava de passar al seu líder. Aquella no seria la fàcil carnisseria que havien planejat. No estaven preparats per veure'l morir. I encara menys d'aquella manera.

Dempeus, amb les cames obertes, Cesarió va fer girar teatralment el *gladius* en l'aire i els va dedicar una mirada assassina.

Veniu... si teniu collons.

Va resultar que sí que en tenien.

Superat el primer moment d'estupor, els quatre bandits que quedaven es van abraonar contra ell, udolant com una manada de hienes famèliques. Cesarió ja ho havia previst i s'havia situat de tal manera que només dos van poder atacar-lo alhora. Els altres van haver de donar la volta a la taula, perdent uns preciosos instants en la maniobra.

Amb això en tenia prou.

Movent-se amb la rapidesa que només la por és capaç d'imprimir en els moviments, va parar el cop salvatge del seu primer rival amb el *gladius* i, en el mateix gest, va arregar un dels tamborets que hi havia al seu costat per estavellar-lo contra el rostre del segon. Va escoltar el soroll d'ossos i dents en partir-se i un grunyit de dolor li va indicar que tenia un enemic menys de què preocupar-se. Recolzant-se en un peu, es va regirar amb una velocitat impensable per a algú de la seva envergadura i, recordant les lliçons d'esgrima de Pul·lo —«És millor punxar que tallar, nano!»—, va aprofitar que el primer enemic s'havia quedat amb la guàrdia oberta per tirar-li una estocada feroç que li va estripar l'estómac. El bandit va gemegar, va deixar caure la seva arma i va doblegar els genolls, ferit de mort.

Cesarió va retrocedir llavors ràpidament per allunyar-se dels dos homes que encara quedaven dempeus. Abans de començar la batussa, havia esperat que, si en despatxava de pressa un o dos, la resta s'acovardiria i sortiria per cames. Però ara, en veure els rostres dels que encara se li oposaven, es va adonar que havia estat massa optimista.

Aquells hispans no tenien cap intenció de fugir.

Es van quedar plantats, mirant-se, l'un als altres, tractant de decidir qui faria la primera passa. Un dels bandolers, un tipus baix, amb barba llarga i nocturna i un somriure tort, privat de la meitat de les dents, va assenyalar amb el tall de l'espasa la lletja costura que partia en dos l'espatlla dreta del seu enemic:

—Un tipus amb una cicatriu com aquesta no pot ser tan bo amb l'espasa. Has tingut sort, oi? Digues, et va fer molt mal quan te la van fer?

Cesarió li va retornar la mirada. La resplendor ataronjada de les flames que s'elevaven a la llar convertia el seu rostre en la màscara d'un lèmur infernal. I el seu somriure, en una ganyota malvada.

—Ni la meitat del que va patir el qui me la va fer quan va haver d'ajupir-se per recollir els seus intestins de terra —va murmurar—. Els teus, en canvi, els penjaré d'aquesta biga —va continuar, assenyalant al sostre amb la punta del seu *gladius*—. Així faràs més lleuger el camí a l'inframón.

—Allí ens veurem, doncs —va respondre el desdentat, sense deixar-se intimidar.

I va carregar contra ell, seguit pel seu camarada, que no havia badat boca.

Cesarió va empènyer un altre dels tamborets contra els peus del segon home, fent-lo caure a mitja carrera. Va

parar amb el *gladius* el cop de l'altre i li va retornar l'estocada. El desdentat va aconseguir esquivar la ganivetada per molt poc i tots dos van intercanviar uns quants cops. El bandit es va adonar massa tard que, al capdavant, el seu adversari sí que era tan bo amb l'espasa.

Un instant més tard, la fulla de Cesarió el va esventrar i, com li havia promès, les seves entranyes van amenaçar d'escampar-se per terra. L'home va deixar caure l'arma, mentre tractava inútilment de tornar-se-les a col·locar dins del cos, amb les mans.

Mentre Cesarió el veia morir, el cinquè bandit el va escometre per darrere, amb l'espasa curta enlaire. Abans que pogués abatre-la en un cop mortal, el jove va tirar el genoll en terra, va fer girar la seva arma en l'aire i la va empènyer cap enrere en una estocada completament inesperada. L'últim dels saquejadors va deixar anar tova-ment la seva i es va portar les mans a l'estèrnum, contemplant incrèdul el *gladius* que en sobresortia fins a la meitat de la fulla. Va retrocedir dues passes, va posar els ulls en blanc i es va esfondrar sobre una de les taules.

Cesarió es va incorporar i va recuperar l'arma del pit de l'home mort. Va trigar un moment a recuperar l'alè i a sentir com el foc que li corria per dins cada vegada que lluitava s'anava apagant a poc a poc.

Més morts. Inevitables. Merescudes, fins i tot. Però morts, al cap i a la fi. Encara que feia tot el que podia per desempallegar-se de la seva malèfica companyia, Mors continuava enganxat a la seva esquena com l'ombra a la seva figura. Era la seva maledicció.

Va ser aleshores quan la veu de la noia, que acabava d'aixecar-se del racó on l'havia enviada en començar la baralla, el va retornar a la realitat.

—Com... com ho has fet, això? Ells eren cinc i tu

només un. I t'han atacat per sorpresa. Estava segura que et farien miques, com han fet amb tots els altres.

—Fortuna sol ser-me favorable quan les espases salten de les seves fundes —va contestar ell, fent mitja volta per mirar-la—. A més, no ha estat per sorpresa. Tu m'has avisat. Estàs bé?

La jove es va palpar per acabar de convence's que continuava viva i incòlume.

—Te n'has adonat? —va preguntar, sorpresa només a mitges—. Hauria volgut poder advertir-te obertament, però m'havien amenaçat de matar-me si ho feia, i no em llevaven ull del damunt. I sí, sembla que estic sencera, malgrat tot.

—Suposo que saps que t'haurien mort de totes maneres, oi? —va respondre ell. I, mirant significativament el racó on continuaven apuntant aquells peus, va afegir—: Què ha passat aquí?

Ella va mirar en la mateixa direcció abans de respondre.

—Tens raó quan dius que m'haurien mort, per descomptat. Però el condemnat sempre s'aferra a l'esperança. Com podia saber jo que qui havia entrat per aquesta porta era la mateixa reencarnació de l'invencible Aquil·les? —Complaguda per l'analogia que acabava de fer, va continuar—: Quant al que ha passat aquí... segur que ja t'ho deus haver imaginat. Han arribat poc després que comencés la tempesta. Tan bon punt com *domina* s'ha apropat a demanar-los què desitjaven, li han posat el ganivet a la gola i han amenaçat de matar-la si no els donaven tots els diners. *Dominus* ha tractat de dissuadir-los-en, però ha estat inútil. Ella s'ha espantat, ha arrencat a córrer cap a la porta i aquest d'aquí —va dir, assenyalant el desdentat amb els intestins a l'aire— l'ha travessat amb

la seva espasa. I després els altres han fet el mateix amb ell. Pensava que anaven a fer el mateix amb mi quan m'han ordenat que els servís de menjar i m'han promès deixar-me viva si ho feia bé. Estava acabant de cuinar per a ells quan un altre ha arribat cridant que s'apropava un viatger. S'han posat molt contents, pensant que el botí encara augmentaria una mica més, i m'han ordenat que fes com si res. Han amagat els cossos, m'han fet netejar la sang de pressa i corrents i s'han assegut a esperar-te. Després, has entrat tu.

Cesarió va afirmar amb el cap. Com ella havia dit, era més o menys el que s'havia imaginat.

—Tenint en compte que abans d'entrar havien mort tots els qui eren fora —va dir—, pots imaginar-te el que hauria passat després del sopar. Suposo que només volien algú que els hi escalfés... i potser que els servís després com a postres —va concloure, adonant-se mentre la mirava bé per primera vegada que era molt més bonica del que li havia semblat a primera vista.

La noia es va estremir en sentir allò. Però no va semblar sorpresa. Era obvi que ella també s'ho havia imaginat.

—Llavors —va dir finalment, aconseguint fer servir un to que a ell li va semblar vagament burleta— sóc doblement afortunada que hagi entrat per aquesta porta, senyor de l'espasa i de la venjança. Permet que aquesta pobra esclava et serveixi alguna cosa calenta com a pagament per haver salvat la seva vida i la seva virtut.

Fora va ressonar un altre tro. Cesarió va considerar la possibilitat que algú arribés d'improvís i els trobés sopant com si res, envoltats de cossos pertot arreu. Va foragitar la imatge del seu cap. Ningú no s'arriscaria a viatjar de nit per aquelles terres, i amb aquella tempesta.

No va veure motiu per no acceptar.